

ANETA NA DVOŘE RUDOLFA II.

Lenka Šimková
ilustrace Zuzana Slánská

ORIGONA®

Copyright © Lenka Šimková
Illustrations © Zuzana Slánská

ISBN 978-80-88116-84-4

ID 051g-01

Veselé Vánoce a moc dalších dárečků :)

mamka a taťka

2026

Úvod

Hlavní hrdinkou knížky je Anett Holásková, hnědovlasá hnědooká holka, která žije s maminkou, tatínkem a bráškou Beníčkem v Českém Krumlově. Její oblíbenou barvou je fialová. Aneta se narodila už 27. května 2018, takže někdy mohla zažít i spoustu dobrodružství bez rodičů, jen s kamarádkou Petrou.

Jednoho dne, právě když byla jejich třída na školním výletě na Pražském Hradě, se stalo něco neobvyklého. Aneta s Petrou se náhle při prohlídce záhadně ocitly na dvoře Rudolfa II., přímo v jeho době. Neznámé návštěvnice měly být Jakobem strčeny do hladomorny. Mohly se zachránit, jen kdyby splnily velmi náročné úkoly. Napínavý příběh, který prožily, by jim kdekdo záviděl.

Splnily holky zadané úkoly včas? Podařilo se jim dostat zpět ke své třídě? V klidu si příběh přečtěte, budete se bát i smát, to je jisté.

1. Hurá na exkurzi

„Tak, děti, připravte si notýsky a запиšte si, že přesně za týden nás čeká prohlídka Pražského hradu,“ ukončila páteční vyučování Anetina oblíbená paní učitelka.

„Juchů! Hurá! Príma! Paráda!“ začalo se ozývat ze všech stran. Každá taková zpráva totiž znamená jediné – odpadá výuka a tomu se nic nevyrovná.

„A kam přesně půjdeme?“ zeptala se po chvíli, provázené šustěním vytahovaných notýsků, Aneta. Hrad je přece táááák veliký, pomyslela si.

„Podíváme se do Obrazárny, běžně nepřístupného Španělského sálu a pak... pak si zajdeme někam na zmrzlinu,“ mrkla na děti šibalsky jejich třídní. A právě pro tyhle skvělé nápady ji všichni milovali.

Jediná, komu se moc nechtělo výletovat, byla Anetina kamarádka Petra. Pražský hrad... hmmm, nebude to nuda? Copak se tam dá prožít nějaké dobrodružství? Kdyby radši jeli někam do přírody, to by aspoň bylo vzrušo, honilo se jí hlavou. No, snad to zachrání ta zmrzlina a nějakou zábavu si s Anetou taky určitě najdeme, smířila se nakonec s výhledy na příští pátek.

Anett Holásková bydlela s maminkou, tatínkem a bráškou Beníčkem v Českém Krumlově. Narodila se 27. května 2018 a její oblíbenou barvou byla od malička fialová. Také díky tomu si jí Petra ve škole hned všimla. Anetiny fialové šaty a hnědé vlasy nešly přehlédnout. Slovo dalo slovo a z holek se staly nejlepší kamarádky. Doplnovaly se snad ve všem a vždy, když Petra přišla s nějakým potrhlym nápadem, Anetě se radostí zablýsklo v hnědých očích. Nejinak tomu bylo i teď!

„Hele, co kdybychom si tu exkurzi nějak zpříjemnily?“ začala Petra kout plány, jakmile se za nimi zavřela školní brána.

„No jo, ale jak?“ chytila se hned Aneta na háček.

„To ještě nevím. Třeba bychom mohly na tom Pražském hradě nějak nenápadně zmizet a prozkoumat ho na vlastní pěst...”

„A nebude to nebezpečné?”

„Určitě ne moc. Co by se nám tam asi tak mohlo stát? A když to bude jen trošičku nebezpečné, tak na to aspoň nikdy nezapomeneme!” měla **Petra** o školní akci jasné představy.

Společné fantazírování jim vydrželo až do chvíle, kdy se rozloučily. Byl před nimi víkend a ještě celý týden, než se vydají na Pražský hrad. Obě už se ale začínaly těšit.

Když **Aneta** dorazila domů, uklidila si oblečení v pokojíčku a sponky, které ráno ve spěchu rozházela v koupelně. Také její toaletní stolek potřeboval trochu přerovnat. Když s tím byla hotová, sedla si k počítači a rozhodla se, že si místo, kam se chystají, trochu proklepne. Možná se jim **s Petrou** budou nějaké znalosti hodit. Vždyť takový hrad musí být plný tajemných zákoutí a míst, kde mohou něco zajímavého objevit nebo prožít. Jako první se jí nabídl odkaz z Wikipedie.

„Fíííííha! Takových věcí,” podivila se nahlas. To nemůžeme všechno stihnout projít, hloubala nad otevřeným článkem. Hned si ale vzpomněla, že paní učitelka zmiňovala především Obrazárnu a Španělský sál. Stačil jeden klik a **Aneta** už si četla o sbírce obrazů a o největším slavnostním prostoru Pražského hradu. Fotky, které našla, se jí celkem líbily, ale na nějaké větší dobrodružství to rozhodně nevypadalo...

O své dojmy se musela hned podělit **s Petrou**.

„Tak nevím, jestli to na tom hradě fakt nebude pořádná pruda,” blikla o několik vteřin později **Petře** zpráva v Messengeru.

„Jak to?” zavibroval obratem **Anetin** mobil.

„Podle všeho nás čekají nějaké obrazy, o kterých se budeme asi teprve učit.”

„Ufffff, to jsem si mohla myslet...”

Holky si ještě chvíli vyměňovaly zprávy, až u toho nakonec **Aneta** usnula.

Do snů se jí vplížily prohlédnuté stránky z internetu. Nejvíc se jí v hlavě míhal obrázek s neznámou příkrčenou a šklebící se postavičkou a také sám Rudolf II., na jehož jméno při svém průzkumu na internetu několikrát narazila.

Druhý den ráno si ale ze svého snu moc nepamatovala. Nasnídala se a přemýšlela, co by podnikla. Nakonec se s Petrou dohodly, že vyrazí ven na kolech. Jaro bylo v plném proudu a doma je nic nedrželo.

Ještě předtím si ale všimla, že večer nevypnula počítač. Rychle zavírala jednotlivé stránky a už jen letmo si přitom prohlížela, co vlastně vyzkoumala. Když zavírala náhled posledního okna, zdálo se jí, že na ni z jednoho obrázku kdosi mrkl. Ha, to je ten Rudolf II., vzpomněla si – a oplatila mu mrknutí. Třeba se o tobě dozvíme něco víc, prolétla Anetě hlavou ještě poslední myšlenka věnovaná exkurzi.

Kdyby tak věděla, co je nakonec s Petrou čeká!

2. Stověžatá kráska

Týden uplynul jako voda a byl tu zase pátek. Praha se probudila odpočatá a natěšená, co jí nový den přinese. Ne vždy to tak bylo. Některé noci byly pro stověžatou krásku náročné. Dávali jí zabrat zejména různí vandalové, kteří se rozhodli, že musí stůj co stůj něco zničit.

Přesto Praha na lidi nikdy nezanevřela a měla je ráda. Měla radost z turistů, kterým nadšeně ukazovala své krásy. Milovala studenty, kteří do jejích uliček přinášeli život. A nezapomínala ani na své starousedlíky, se kterými toho už tolik prožila.

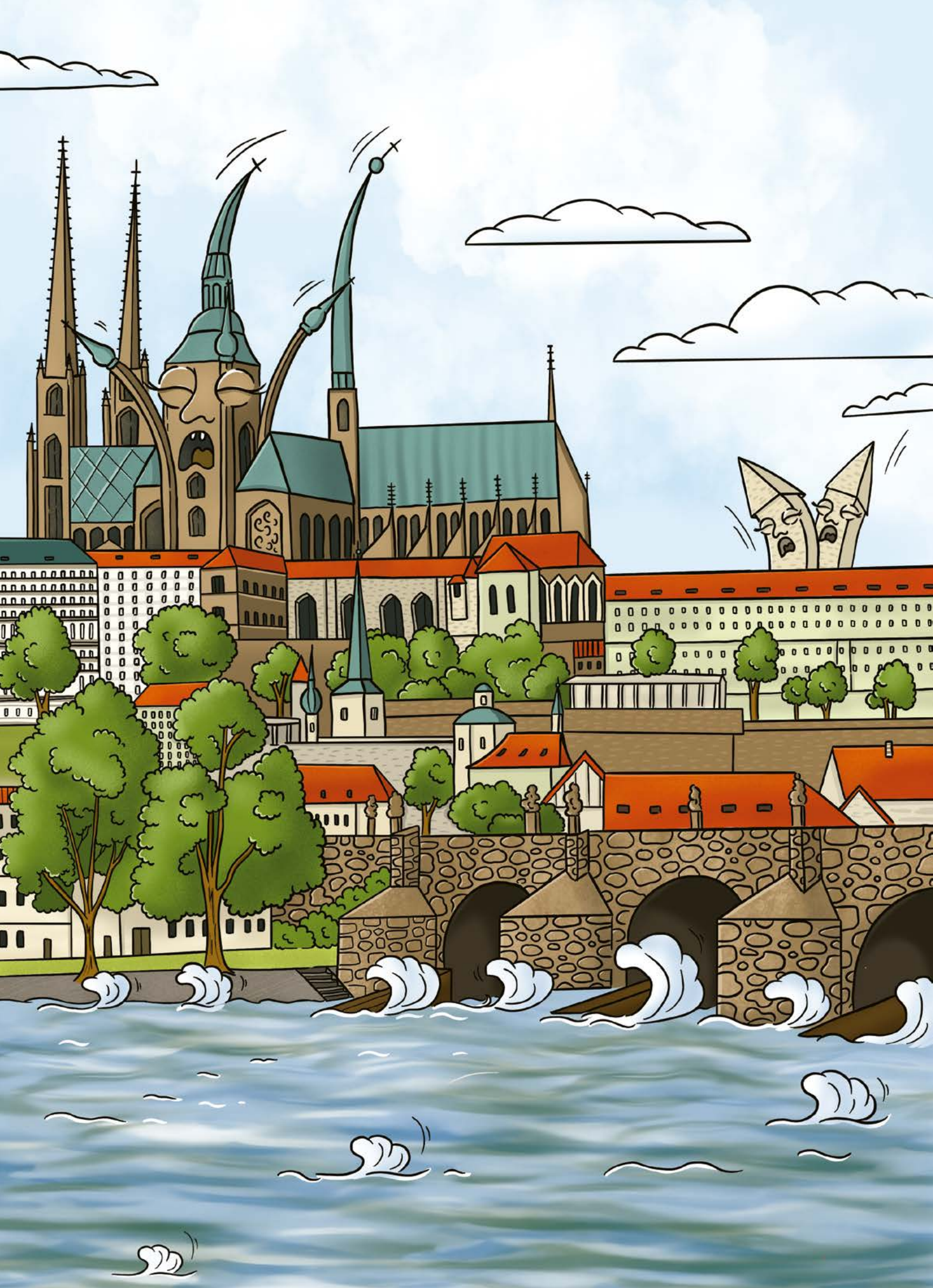
Noc ze čtvrtka na pátek byla ale až nezvykle klidná, a Praha se tak vyspala do růžova. Protáhla své věže a mostní oblouky, zkontrolovala náměstí a podloubí a nechala si od Vltavy umýt nábřeží. Když byl její ranní rituál u konce, začala se věnovat památkám, na které byla tak pyšná.

Patřil mezi ně Pražský hrad, Karlův most, Staroměstský orloj, Petřín, Vyšehrad a další a další skvosty. Ráda vzpomínala na jejich výstavbu, dobu své největší slávy i na osobnosti, které díky tomu poznala. Sjížděly se sem ze všech koutů světa a po každém něco zůstalo... Ale dost rozjímání! I dnes Prahu čeká mnoho práce. Skupinka dětí, které mají právě v plánu navštívit Pražský hrad, se blíží.

.....

„Adélo, co máš dobrého ke svačině?“ pokřikuje Zdeněk na svoji spolužačku. Jako obvykle si totiž svačinu nechal doma.

„Mirku, půjč mi mikinu,“ žadoní zmrzlý Kuba, který si kromě svačiny zapomněl i bundu.

Nad všemi pak bdí paní učitelka, která zachraňuje, co se dá. Zdeňkovi daruje svoje jablko a Kubovi velký šátek, do kterého se může aspoň zabalit.

Už ale vykukují jarní paprsky a za chvíli budou mít tu správnou sílu. Takovou, že ohřejí prochladlé ruce i nohy, ale nikomu nebude na výletě horko. Právě teď je na prohlídku Prahy to nejlepší počasí.

Aneta s Petrou krácejí uprostřed školní skupiny a probírají víkendové plány. Protože jsou dnes mimo školu, nedostanou už žádné úkoly a můžou se vyřádit.

Čím víc se blíží k Pražskému hradu, tím víc narůstá v dětech zvědavost. Některé z nich už ho navštívily s rodiči, pro jiné to ale bude premiéra. I ti nejupovídanější občas zmlknou a rozhlíží se kolem sebe. Praha má své kouzlo i pro ty nejneposednější kluky, kteří se zastavují a prohlíží si velikánské stavby.

Aneta si najednou zničehonic vzpomene na svůj týden starý sen: „Představ si, Petro, že se mi minulý pátek zdálo o nějakých obrazech, a dokonce i o Rudolfovi II.“

„Tak to je hustý! A co se v tom snu dělo?“

„No, to si právě přesně nepamatuju, ale ráno jsem měla takovej divnej pocit.“

„No, aby ne, vždyť ten Rudolf byl takovej zvláštní týpek, ne? Teda aspoň podle toho filmu o císařovi a pekařovi. Viděla jsi ho, ne?“ ujišťovala se Petra.

„Cože? Jo, no jo, vlastně... určitě jsem to v televizi zahlídla. Byli tam nějaký alchymisti a furt chtěli vyrobit zlato...“

„Jo, jo – to je ono!“ Petra byla najednou z debaty až podezřele nadšená. Aneta ale ztichla, snažila se vzpomenout, co v tom snu vlastně bylo. Věděla určitě, že o zlatu se jí nic nezdálo, ale zato byla v nějaké místnosti, kde byla spousta různého harampádí. Přemýšlela tak usilovně, až zakopla o obrubník a málem se poroučela k zemi.

Její myšlenky se najednou přetrhly a ona už se nemohla dál soustředit. Navíc musela zaměřit svou pozornost na paní učitelku, která je upozornila, že už budou u Pražského hradu.

.....

A zbystrila i Praha. Děti, které dnes ráno sledovala, se blížily k její největší chloubě. Jací tihle malí návštěvníci asi budou? Budou se chovat slušně, nebo budou zlobit? Bude je exkurze bavit? Zapamatují si něco? Matka měst už měla za staletí svého života poměrně přesný odhad na to, jak se kdo bude na jejím území chovat.

Skupinka dětí jí připadala sympatická a paní učitelka taky. Ze všeho nejvíce ji ale zaujala zamyšlená hnědovlasá dívka, které říkali Aneta, a její kamarádka Petra. Cestou si špitaly něco o Rudolfovi II. a o tom přece Praha něco věděla!

Co kdyby děvčatům nachystala nějaké překvapení?

3. Pražský hrad

Děti se blížily k cíli z Hradčanského náměstí. Branou Gigantů prošly na první nádvoří Pražského hradu a odtud se průchodem dostaly na nádvoří druhé, kde se po levé straně nachází vstup do Obrazárny. Byly už celkem zvědavé, co je vlastně čeká. A co si budeme povídat, některé z nich už chtěly mít prohlídku za sebou, aby došlo na tu slibovanou zmrzlinu!

To si Praha vždy jen povzdechla: „Ach, ty děti...“ Ale pozor, neházela všechny děti do jednoho pytle. Věděla, že i těm, kteří nejvíc touží po zmrzlině, se některý z obrazů zalíbí natolik, že si ho pořádně prohlédnou.

A tak tomu bylo i tentokrát.

U vstupu do Obrazárny se děti ujala mladá paní průvodkyně. Krátce jim pověděla o historii celé původní sbírky a nezapomněla přitom ani na jejího majitele Rudolfa II. Děti chvílemi valily oči, když slyšely o tom, jak se jeho proslulá galerie stala válečnou kořistí nebo jak byly vzácné obrazy později rozprodány a skončily kdo ví kde.

„Ty jo, to je teda něco, vid’?“ pošeptala Petra Anetě. „Představ si, že by ti doma visel nějaký takový obraz a ty bys vůbec nevěděla, že stojí celý majlant.“

„No, myslím, že dneska už se to tak lehce stát nemůže, ale je fakt, že dřív to asi bylo divoký,“ dala jí za pravdu Aneta.

To už se ale všichni pomalu přesouvali k jednotlivým obrazům a Aneta byla čím dál nervóznější. Nevěděla proč, ale měla pocit, že uvidí něco zvláštního. Něco, co asi viděla ve snu a na co si nemůže vzpomenout.

Některé obrazy působily spíše ponuře, jiné veseleji, ale děti nejvíce zajímaly příběhy, které jim průvodkyně vyprávěla. Mnohé z obrazů měly za sebou opravdu obdivuhodnou cestu. Jedno dílo putovalo do Prahy například tak, že bylo zabaleno do bavlněné vaty, koberců a voskovaného

plátna, zavěšeno na tyč a z Benátek přes Alpy až na Pražský hrad je nesli silní muži.

„Fííííha!“ vyhrklo několik kluků najednou. To už si dnes nikdo ani nedovede představit. A to se vzácných obrazů mělo v Rudolfově sbírce nacházet až tři tisíce!

Aneta s Petrou se od skupinky držely trochu dál a nechávaly si své dojmy spíše pro sebe. Aneta měla navíc po celou dobu pocit, že ji někdo sleduje. Bloudila očima po celém rozsáhlém prostoru, ale nemohla přijít na to, kde se v ní tenhle dojem bere. Najednou se však v jednom ze sálů zastavila před vystaveným obrazem tak prudce, že jí Petra, která se držela těsně za ní, málem skočila na záda.

„Sakra,“ zaklela napůl našťavaně a napůl překvapeně Aneta, „nemůžeš dávat pozor?“

Petra se ale hned bránila: „Stojíš tu najednou jak solnej sloup, a já mám dávat pozor, abych o tebe nezakopla? To mi teda vysvětlí!“

„No, já... já mám totiž pocit, že jsem tenhle obraz už někde viděla,“ mumlala trochu zmateně Aneta s pohledem upřeným na podobiznu jakéhosi muže.

Když se dívky podívaly na cedulku na stěně, zjistily, že si prohlízejí portrét zlatníka a antikváře Jakoba Königa, který namaloval Paolo Cagliari, zvaný Veronese. Nic moc jim to však neříkalo. Z obrazu na ně hleděl muž s černými vousy a vlasy. Co na něm ale bylo nejuhrančivější, byly jeho oči! Podmanivé černé oči, které se dívaly zpod huňatého obočí, přitahovaly dívky jako magnet.

Za chvíli k nim došla paní průvodkyně, a když viděla, že si děvčata obraz zaujatě prohlížejí, prozradila jim, že muž na něm byl ve své době uznávaným antikvářem, sběratelem a také přítelem Rudolfa II.

„Teda, to jsem si mohla myslet,“ vydechla Aneta, když zůstaly s Petrou znovu samy. „Zase ten Rudolf – nedá mi spát, a teď ještě tenhle jeho tajemný přítel... to už dnes vůbec neusnu!“

الشيخ محمد بن عبد الوهاب
— من قبله —

الشيخ محمد بن عبد الوهاب
— من قبله —

7. Hra začíná

„Tak, děvčata, copak tady vlastně děláme?“ spustil Jakob na Anetu a Petru.

První se vzchopila Aneta: „My totiž vlastně nevíme, procházely jsme se po Pražském hradě a najednou... najednou jsme tady,“ odpověděla roztřeseným hlasem.

Petra se bála trochu víc. Když byla totiž uvězněna v onom kruhu, míhaly se jí před očima podivné obrázky z hladomorny, viděla mučící nástroje a divoká zvířata, která si na ně brousila zuby.

„To jste si nevybraly zrovna vhodnou chvíli, císař Rudolf dnes nemá dobrou náladu a mám vás dát uvrhnout do hladomorny,“ odvětil na to Jakob. To už se otrásla i Aneta a přemýšlela, jak by se z téhle divné komunikace a hlavně doby mohly dostat zpět do prosluněného dne, ve kterém se tak nějak ztratily.

Petra na to jen zakoktala: „A kde to teda vlastně jsme? A co je tohle za zvláštní dobu, kdy se děti strkají do hladomorny?“

„Jste na Pražském hradě... a právě se píše rok 1600,“ zabručel Jakob.

Dívky zkoprněly. Došlo jim sice, že jsou někde v minulosti, ale tohle na ně bylo opravdu moc. Tady se s nimi nikdo mazlit nebude. Mají začít škemrat, prosit, slibovat? To snad ne! Musí se přece vzchopit. Když se dostaly sem, musí vést zase nějaká cesta zpátky.

Jakob je chvilku pobaveně sledoval a vychutnával si jejich strach. Nebyl sice přímo zlý, ale tyhle děti tu neměly co dělat, tak co? O dvě holky víc nebo míň, vždyť je to jedno. Ledaže... Ledaže by jim zase dal oblíbený a nelehký úkol, který měl pro nezvané hosty připraven. Úkol byl tak těžký, že všichni, co jej kdy řešili, zůstali uvězněni na rozhraní časů a kdo ví, kde se teď jejich těla a duše nacházejí.

„Tak, dámy, víme, že tady nemáte co pohledávat?“

„No, to my víme taky, tak nám poradte, jak se odsud co nejrychleji dostaneme,“ sebrala v sobě opět odvalu **Aneta**.

„Hmmmmmm,“ bručel si pod vousy Jakob, „to záleží jen na vás, jak rychlé to bude a jestli vůbec...“

Pak trochu zvýšil hlas: „Dostanete se odsud, když projdete nume-rologickou komnatou do císařovy kunstkomory a najdete v ní osmý div světa.“

„Osmý div světa?“ podivila se **Petra**. „A něco jednoduššího byste tam neměl?“ dodala ironicky.

Jakob ale nebyl na takové žerty zvyklý! Jeho tvář potemněla, oči se mu stáhly do zlověstných škvírek a začal zhluboka nabírat dech. To už **Aneta s Petrou** tušily, že jde do tuhého, a nasadily kající tváře. „Dobře, dobře,“ zachraňovala situaci **Aneta**. To by tak ještě scházelo, aby si tohohle týpka znepřátelily a zůstaly tady ve smrdutých chodbách a v 17. století trčet navěky.

„A kam teda máme teď jít?“

Jakob se mezitím sice trochu uklidnil, ale ještě to těmhle slečinkám trochu osolí, aby si nemyslely, že se dostanou zpátky jen tak zadarmo. Komnata, která je čeká, není ledajaká a úkol v ní nachystaný vymysleli sami poťouchlí astrologové ve službách císaře, aby si zkrátili dlouhou chvíli.

Podíval se na dívky pohledem, který říkal, ať už se raději moc nevyptávají, podal jim jakýsi kus papíru a vztáhl ruku ke dveřím uprostřed chodby. Mezi stěnami, podlahou a stropem se rozlehl jeho hrozivý smích.

„Muhehehehehe!“

8. Teď vám to spočítám

Aneta s Petrou už na nic nečekaly a rozeběhly se ke dveřím. Co by tam mohlo být tak hrozného? Napadalo je všelicos. Proto se před vcho-dem do komnaty trochu zarazily a ještě si pohledem do očí dodávaly odvahy. Pak už Aneta sáhla po klice.

Místnost nevypadala nijak strašidelně a byla zcela prázdná. Okny sem dokonce pronikalo světlo, takže žádná ponurá kobka – jak se Aneta obávala – to nebyla. Stály na prahu a naproti nim byly jen další dveře, nic jiného tady k vidění nebylo.

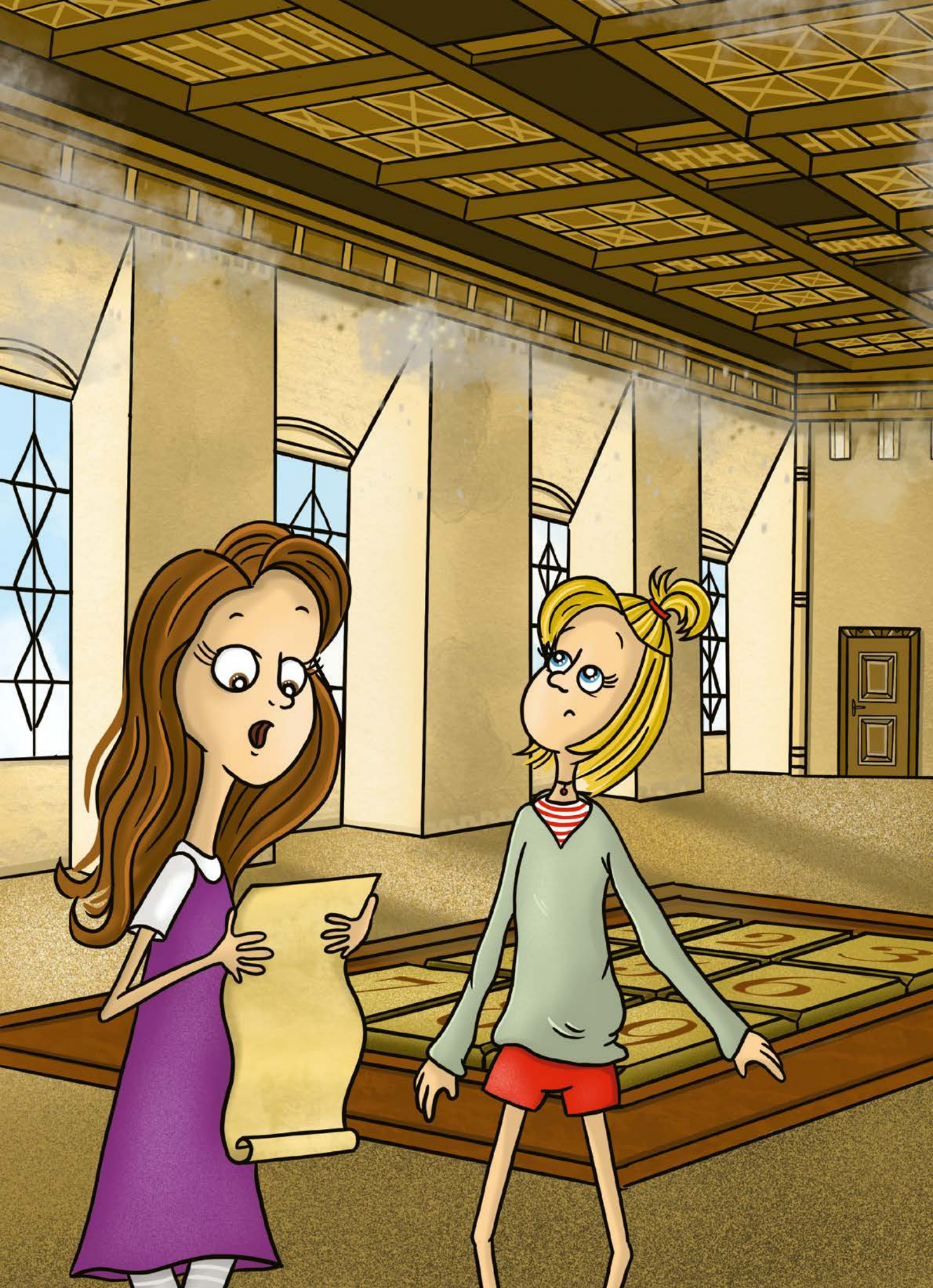
Dívky bloudily očima po zdech a po stropu stále dokola, ale první krok se jim udělat nechtělo. Na podlaze byla totiž jakási kamenná mozaika ve tvaru čtverce, která se skládala z čísel.

„To jsem teda zvědavá, co tady jako máme dě...“ šeptala do ticha Petra.

Ještě než stihla domluvit, rozvinula Aneta stočený pergamenový list, který držela v ruce. Obě se zadívaly na krasopisně vyvedená slova:

*Narodil jsem se v roce,
který se z počátku,
prstů na tvé ruce, smyslů
a dne a noci skládá...*

„Tak to jsme pěkně v háji,“ ulevila si Aneta, když po přečtení téhle divné věty konečně obě vstoupily dovnitř. Ve dveřích za jejich zády hned klapl zámek. „Mám pocit, že dokud tenhle rébus nerozluštíme, tak se do té slavné kunstkomory nedostaneme.“ Chtěla ještě něco dodat, ale tu se odněkud seshora ozvalo strašlivé skřípění. Obě si instinktivně daly ruce

přes hlavu, a když se za chvíli odvážily podívat ke stropu, zjistily, že sjel alespoň o dvacet centimetrů.

„Panebože,“ vydechla **Petra**, „vždyť nás to tu rozmačká!“ Do paniky jim mnoho nechybělo.

„Musíme sebou hnout!“ vykřikla **Aneta**, která zatím přeběhla místnost a zjistila, že protější dveře jsou taky zamčené, jak předpokládala. Strop se mezitím dal opět do pohybu a po milimetrech se stále sunul dolů.

Aneta se snažila zachovat chladnou hlavu a v duchu přemýšlela. O čí narození se jedná a co je myšleno tím počátkem? Určitě jde o Rudolfa II., to je asi nejlogičtější. My se nacházíme v roce 1600, na začátku letopočtu musí tedy být zase jednička. Ta přece vyjadřuje počátek.

Není čas ztrácet čas. „Hej, **Petro**, stoupni si na jedničku!“ zavolala, až se její hlas odrazil od stěn.

Petra ochotně skočila na dlaždici na mozaice s číslem jedna. Chvíli se nic nedělo, ale pak si uvědomily, že utichlo nepříjemné skřípání a sesun stropu se zastavil. „Uffffff“, vydechly obě naráz. Jdou na to správně.

Druhé číslo snad také zvládnou, ponořila se **Aneta** opět do svých myšlenek. Prstů na ruce mám pět. O tom žádných pochyb. První dvojčíslí bude tedy 15. Teď jsou v roce 1600, je tedy pravděpodobné, že datum Rudolfova narození začíná právě patnáctkou. **Aneta** si v téhle vypjaté situaci potřebovala vše zdůvodnit a promyslet raději dvakrát.

Jenže čas ubíhal a strop se dal opět do pohybu.

„**Petro**, skoč na pětku!“ vykřikla tedy už bez váhání. **Petra** nezaváhala ani na chvíli, vymrštila se do vzduchu a plnou vahou dopadla na pětku. Strop se opět zastavil.

Tak a co se třetím číslem? Píše se tu něco o smyslech, opakovala si **Aneta** stále dokola už známou větu.

Petra mezitím stála na čísle pět a navzdory chladu v místnosti se jí z čela řinul pot. Soustředila se, aby se jí z toho všeho nezamotala hlava a ona se neskácela k zemi nebo nepřešlápla na jiné číslo. Energie na to,

aby přemýšlela o datu narození nějakého šíleného vladaře, který je chtěl šoupnout do hladomorny, jí už nezbyvala. Dala tak plnou důvěru **Anetě**.

Ta polohlasem drmolila: „Sluch, zrak, čich, hmat, chuť...” – smyslů mají pět, to je jasná věc. Jenže tady v té místnosti se jí nic nejevilo tak zřejmé. Tak raději ještě jednou pozpátku: „Chuť, hmat, čich, zrak, sluch...” Ne, určitě to nepopletla a na žádný ze smyslů nezapomněla, ujišťovala se.

„**Petro**, další číslo v tom zatraceným letopočtu bude na devadesát devět celých devět procent zase pětka. Rudolfovi by tím pádem teď bylo kolem padesáti, to je na císaře v pohodě, ne?” chtěla **Aneta** ale přece jenom ještě potvrdit svoje rozhodnutí.

Petra sebrala poslední sílu k zamyšlení: „Padesát, no, já nevím, nebyl by už náhodou v tomhle věku pod drnem? Dřív se lidi tolika let nedoživali, ne?”

„To je fakt, ale nic jiného mi z toho hlavolamu nevychází. Tak to prostě zkusíme!”

Petra už nic nenamítala, nohy jí dřevěněly a ona by je ráda protáhla. Přikrčila se tedy trochu do dřepu a pak se co nejvíce odrazila od podlahy, aby opět dopadla na to samé číslo. Když se tak stalo, obě dívky přivřely oči. Strop se zastavil!

„**Aneto**, ty jsi prostě génius!”

„Ještě se neraduj, teď to teprve přijde,” zchladila kamarádčino nadšení **Aneta**, která byla už také zpocená.

Její slova potvrdil jemný prach, který se jim začal sypat na hlavy. Strop se opět rozhodl, že se spustí o kousek níž.

Obě se přikrčily a **Aneta** pocítila vděčnost, že komnata byla na výšku daleko větší než dnešní běžné pokoje. Přesto se ale strop za chvíli přiblíží k horní hraně dveří. Vypadá to, že tvůrce této komnaty musel být opravdu chytrák. Strop je na něčem zavěšen a od stěn ho odděluje úzká skulina. Pokud celá konstrukce klesne tak, že zakryje kliku, nebudou